

Allerede 1957-konventionen undtog bjærgeløn og krav på groshaverbidrag fra begrænsningsretten. Ved indarbejdelsen af 1957-konventionen i søloven fandt man det dog ikke nødvendigt at medtage en udtrykkelig undtagelse for så vidt angår disse krav, da bjærgeløn i sin typiske form samt krav på groshaverbidrag ikke uden videre er omfattet af det gældende begrænsningsfelt. De nævnte krav er medtaget i forslaget § 236, nr. 1, fordi det som nævnt ovenfor har været udvalgets ønske i så høj grad som muligt at følge konventionens systematik.

Undtagelsen for så vidt angår bjærgeløn vedrører såvel aftalt bjærgeløn som bjærgeløn efter uanmodet bjærgning.

Undtagelsen for så vidt angår groshaverbidrag omfatter ikke krav mod den ansvarlige for den hændelse, der førte til groshavaribehandlingen. Søger en af deltagerne i groshavaribehandlingen, efter at den ansvarlige har modtaget groshavaribidrag, hos den ansvarlige dækning for tab i anledning af dennes fejl eller forsømmelser, kan den ansvarlige begrænse ansvaret uanset størrelsen af det modtagne groshavaribidrag. Skadelidte kan dog, i stedet for at indbetale hele groshavaribidraget, modregne sit erstatningskrav i den del af groshavaribidraget, som tilkommer skadevolder, jfr. forslaget § 235, stk. 2, og York-Antwerpen-reglerne af 1974, Regel D, sidste sætning.

Nr. 2 gengiver konventionens artikel 3, litra b, hvorefter olieforureningskrav omfattet af (»within the meaning of«) 1969-konventionen med eventuelle ændringer eller protokoller, undtages fra 1976-konventionens begrænsningsregler.

Når der i nr. 2 tales om olieskade af den art, som er nævnt i sølovens § 267, tænkes der altså herved på krav i anledning af forureningskade forvoldt ved udslip af bestandig olie fra et tankskib, samt forebyggende foranstaltninger, der er taget med henblik på at undgå sådan forureningskade.

Med henvisningen til § 282, stk. 1, der angiver, hvor forureningen skal være sket for at være omfattet af 1969-konventionens ansvarssystem, er det fastslået, at nr. 2 ikke omfatter forureningskade af den her nævnte art, som er indtruffet i en stat, der ikke har ratificeret 1969-konventionen, da 1969-konventionen kun regulerer forureningskade indtruffet i en kontraherende stat. Den i

1976-konventionens artikel, 3, litra b, anvendte formulering »claims within the meaning of« er ganske vist ikke helt entydig og forstås bl. a. af den norske sølovskomite således, at hensigten med bestemmelsen er at sikre, at tingskadekravenes andel i begrænsningsbeløbet ikke skal påvirkes af, om en ved hændelsen samtidig indtruffen olieforureningskade indtraf i en stat, der havde ratificeret 1969-konventionen, eller i en anden stat. I det omfang, disse krav ikke er omfattet af 1969-konventionens geografiske anvendelsesområde, foreslår det norske udvalg derfor fastsat et særligt begrænsningsbeløb.

Ved den i Storbritannien i 1979 gennemførte lovgivning til implementering af 1976-konventionen har man derimod lagt til grund, at bestemmelsen er medtaget i 1976-konventionen for at sikre, at olieskader i en stat, der har ratificeret 1969-konventionen, holdes uden for 1976-ansvarsgrænserne, selv om den stat, hvis lovgivning skal anvendes, eller hvor sagen anlægges, ikke selv har ratificeret 1969-konventionen.

Selv om den norske fortolkning vel nok stemmer bedst med konventionens forarbejder, finder det danske udvalg det – i betragtning af, at konventionsteksten er uklar – af konkurrencemæssige og retstekniske grunde mest hensigtsmæssigt at foreslå en bestemmelse, der kun undtager olieforureningskade fra globalbegrænsningsreglerne i kapitel 10 i det omfang, ansvaret for sådan skade kan begrænses efter 1969-konventionens regler. Spørgsmålet kan efter udvalgets opfattelse tages op til fornyet overvejelse, såfremt andre lande, der er af betydning for dansk skibsfart, lægger en anden fortolkning til grund.

Som følge af den teknik, der er fulgt ved affattelsen af nr. 2, er der ikke henvist til eventuelle fremtidige ændringer i 1969-konventionens definition af olieforureningskade. Henvisningen i nr. 2 skal dog også anses for at omfatte eventuelle fremtidige ændringer i § 267 som følge af en sådan ændring eller protokol til 1969-konventionen.

Det følger af nr. 3, at kapitel 10's begrænsningsregler ikke gælder for krav, der er reguleret i en international konvention eller national lov, som regulerer eller forbyder begrænsning af ansvaret for atomskader. Undtagelsen i nr. 3 gælder kun i det omfang, de her nævnte krav faktisk er undergivet bestemmelserne i en konvention eller national